
 ANY XVI

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

 NÚM. 759

El poble espanyol ja té pols!!

Recordem tots aquests dies, aquella cèlebre frase, que no sabem si és de lord Chamberlain o de lord Salisbury, segons la qual Espanya era un país sense pols.

En realitat, Espanya va passar molts anys sense pols. Les guerres civils del segle passat i sobretot les guerres colonials, amb la desfeta de Cuba i Filipines, deixaren el país com mort. Els polítics d'Espanya durant aquell llarg període de temps, tenien més de metges forenses que no d'estadistes. Llurs especulacions eren damunt el cos inanimat del poble, talment estès a la taula de disseccions. Podien rabejar-s'hi a llur albir. Podien tallar i trossejar com els semblés. I podien repartir-se els béns del poble moribund amb tota impunitat. Espanya no tenia pols. Era un poble esgotat, mort. I tota la llopada que es movia al redós de la monarquia borbònica, tenia tot l'aspecte d'un vol immens de corbs i d'aligots.

Un dia, però, aquell poble sense pols començà a moure's; a desgrat dels esforços que feien els que el voltaven en el seu llit de suplici, ara va moure un membre i ara un altre, fins que un dia 14 d'abril aconseguí posar-se dret i recobrà l'alè i la paraula i la força viril que altre temps l'havia fet temible.

Aquella mena de resurrecció va espavordir tota aquella gent que s'aprofitava de l'estat d'inèrcia en que havia viscut el poble. I aquest, en adonar-se de com l'havien maltractat, ja no s'ha volgut ajeure més. Tot i els crits, i les súpliques, i les amenaces dels seus enemics de sempre, ell ha romàs dempeus, altiu, orgullós, malfiat.

El poble se sent fort, ara, i viu i potent. I mai no havia pogut gallejar de la seva virilitat com en aquestes hores sublimes que vivim d'ençà del 18 de juliol. Mai tampoc els seus botxins no podien haver cregut que contra llur força—que ells consideraven omnipotent,—un dia aquest poble submís, dòcil de mena, al qual no se li trobava el pols, un dia—un mal dia—es redreçaria i els plantaria cara a tots i amb la seva envestida enderrocaria ídols i foragitaria de llurs cataus tota l'allau de corbs que amb els aligots es repartien el botí, amb una unció que no tenia res de cristiana.

Aquest desfermament del poble, tan fort, tan violent—i tan just!,—té esverats molts dels mateixos que es planyien del seu ensopiment.

No cal que ningú en senti temença del nostre poble. Es bo i és generós i és noble de mena. Té tresors de bondat inesgotables. Com els titans de les velles faules, la seva força i la seva fúria són controlades pels batecs del seu cor d'infant.

Per això creiem que ara com mai és l'hora propícia perquè els homes bons i intel·ligents—els únics que tenen dret a ocupar llocs al governament del país—pastin i modulin i forgin en ferro roent la bella figura de la pàtria renaixent. Amb un poble que dorm, que no té pols, sols els aligots i les bèsties asqueroses poden viure-hi. Amb un poble viril, ferreny, que crida i gesticula a la defensa de la seva vida i de la seva llibertat, només els homes honestos, de cap clar i de cor generós, tenen dret a posar-se al seu servei.

Fiem tots en aquests homes. Els que siguin. Aquells que ja s'havien fet dignes de la nostra estima i de la nostra admiració, o uns altres als qui encara potser no coneixem. Els que siguin... Fiem en ells. I exigim-los que aprofitin la força immensa d'aquest poble; que controlin les seves energies, la seva passió, els seus amors i els seus odis, i que canalitzin les seves ànsies de viure i els seus neguits.

Mai com ara el poble català i el poble espanyol no havien atret l'esguard de tots els pobles del món. Mai com ara no s'havia produït aquesta hora propícia per un demà més venturós que haurà de promoure l'admiració universal, com l'ha promoguda ja la valentia indomable, la gesta heroica d'aquest poble nostre que ha posat a ratlla el seu pitjor i el més temible dels seus enemics i l'anorrearà del tot.

Perquè, no en tingueu cap dubte que el poble que sap obrar el miracle que estem veient d'ençà del 19 de juliol i aconseguix aquest miracle tot sol, sense l'ajut i fins i tot amb la contra dels que eternament vivien de fer miracles, és un poble capàs de tot; de tot!...

A. G. A.